

PRIPRAVTE CESTU PÁNOVI

V pätnástom roku vlády cisára Tibéria, keď Poncius Pilát spravoval Judeu a Herodes bol tetrarchom v Galilei, jeho brat Filip tetrarchom v Itúrei a trachonitúdskom kraji a Lyzaniáš tetrarchom v Abilíne, za veľkňazov Annáša a Kajfáša zaznel na púšti Boží hlas nad Jánom, synom Zachariáša. Chodil po celom okolí Jordána a hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov, ako je napísané v knihe rečí proroka Izaiáša: „Hlas volajúceho na púšti: ‚Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky! Každá dolina sa vyplní a každý vrch a kopec zníži. Čo je krivé, bude priame, a čo je hrboľaté, bude cestou hladkou. A každé telo uvidí Božiu spásu.‘“ (Lk 3, 1-6)

Lukáš situuje ohlasovanie blízkeho príchodu Mesiáša do konkrétnej doby a krajiny, čo zvyrazňuje spomenutím mien vladárov tej doby, vrátane mena rímskeho cisára. Dáva tak najavo, že v pozadí Ježišovho príbehu stoja veľké svetové dejiny, ktoré v tom čase predstavovala Rímska ríša. Tento prvok u evanjelistov Marka a Matúša nenachádzame. Avšak Lukáš, pôvodom vzdelaný Grék, píše evanjelium predovšetkým pre kresťanov obrátených z pohanstva a aj spomínanými detailmi dáva najavo pravdu, o ktorú musela prvotná cirkev zápašiť. A tou bolo, že Ježiš prišiel nielen pre židovský národ, ale pre všetok ľud.

Semitský človek nachádzal záľubu v symbolickom vyjadrení. Sedem je menovaných osobností zo židovského i pohanského sveta. Niektoré sú významné, iné – ako Filip a Lyzaniáš, nemajú pre Ježišov príbeh bezprostredný význam. Sedmička je symbolom plnosti a naznačovala prelomový dejinný okamih, ktorý s príchodom Krista nastáva.

Zmienkou mena Poncius Pilát stojí tiež kríža už nad začiatkom Ježišovho účinkovania. Podobne je kríž prítomný aj v menách Herodes, Annáš a Kajfáš. Veľkňazom v tej dobe bol iba Kajfáš, jeho svokor Annáš zastával čestnú funkciu. Spomenutie oboch mien takto dáva tušiť, že izraelský národ sa nachádzal pod veľmi silným vplyvom náboženských vodcov. Tí však, žiaľ, boli tak pevne zabehnutí vo svojej teológii a vierovyznaní, že im chýbal „sluch“ pre pochopenie Božieho diania.

Galilea, miesto začiatku Ježišovho verejného účinkovania, bola nevýznamným kúskom zeme v rámci okolitého sveta. A predsa jeho príbeh, ktorý sa v Galilei udial, mal nesmierny dopad na svet. Boh rád používa to, čo je *nenápadné a malé, aby zahanbil veľkých a mocných* (1 Kor 1, 27).

Jedna arabská legenda hovorí o beduínovi, ktorého raz, za chladného večera, prekvapil ťaví nos, strčený do stanu. „Zima je mi vonku,“ povedala ťava, „dovoľ mi aspoň nos strčiť pod ochranu stanu.“ Beduín si pomyslel, že to mu nemôže uškodiť a ťaví nos vpustil do stanu. Ale keď beduín zaspal, ťava vopchala dnu aj krk a nakoniec vošla celá. Keď sa beduín zobudil, cítil, že v stane je tesno a dusno, lebo nebol stavaný pre dvoch. „Ak sa ti tu nepáči,“ ozvala sa bezočivá ťava, „môžeš odísť. Ja už ostanem tu, kde som.“

Vieme, že takto to môže dopadnúť, ak duchovne zaspíme a „zvieratú“ v nás dovoľíme, aby sa správalo po svojom. Ján nás preto ústami proroka Izaiáša vyzýva, aby sme kopce a vrchy, ktoré sú symbolmi našich hriechov, pre udalosť Pánovho príchodu znižovali. A doliny, ktoré zasa predstavujú pocity prehnanej viny a nízkej sebaúcty – teda neschopnosť prijať seba takého, aký som – takisto vyrovnávali.